

15 juni 2025 zondag van de Drie-eenheid

intro Schriftlezing

Er zijn een paar bijbelgedeeltes waarin de Vader, Zoon en Heilige Geest in één adem worden genoemd. Maar nergens wordt er dan uitgebreid verteld hoe die Drie één zijn of hoe die Ene drie is. Maar er is wel een Bijbelgedeelte wat in de traditie gezien werd als een voor-afbeelding van de Drie-eenheid. We gaan luisteren naar Genesis 18:1-15. De HEER komt op bezoek bij Abraham

Schriftlezing: Genesis 18: 1-15

Verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

Het meest fascinerende boek wat ik gelezen heb over de Drie-ene God is geen theologisch werk, maar een gewoon leesboek, 'De uitnodiging' heet het. Het gaat over een man die teruggaat naar een plek waar iets vreselijks is gebeurd. Daar ontmoet hij op een 'sprookjesachtige' manier God, de Drie-ene God. Creatief en met eerbied voor wat in de Bijbel staat, laat de schrijver je op de één of andere manier proeven hoe rijk het is dat God Eén is in drieën. Vader, Zoon en Geest. Hoe God in zichzelf in die drie personages samenwerkt en heil brengt. Elk met een eigen invalshoek en tegelijk onlosmakelijk verbonden met elkaar.

'De uitnodiging' is ook de goede titel voor de hele dienst vandaag. We worden uitgenodigd om God te ontmoeten, als vader, Zoon en Geest. Om deel te worden van die gemeenschap die die Ene God in drieën is. Om met die God aan tafel te gaan en met mee te doen in de beweging van zijn liefde.

We beginnen bij Abraham. Hij heeft zijn tenten opgeslagen bij de eiken van Mamré. Het is het heetst van de dag. De hitte zindert, de lucht trilt. Abraham zit bij de ingang van zijn tent. Hij kijkt op en ziet plotseling drie mannen staan. Hij haast zich naar hen toe, buigt diep en nodigt God uit: 'Heer, wees zo goed uw dienaar niet voorbij te gaan.'

Het is een beetje raadselachtig. Er zijn drie mannen, maar Abraham spreekt hen aan alsof het er maar één is: hij zegt: 'heer.' Dat blijft een beetje door elkaar lopen, drie en één. En wat ook raadselachtig is: Beseft Abraham dat het de HEER zelf is, die hij uitnodigt? Of dringt dat geleidelijk aan tot hem door?

Voor de bijbelschrijver is het duidelijk: Het is de HEER die door Abraham aan tafel wordt genodigd, de HEER die met zijn drieën is gekomen. Abraham geeft de HEER water aan voor zijn voeten en eten om op krachten te komen. Hij ontvangt God gastvrij aan zijn tafel. Zelf gaat Abraham niet aan tafel. Terwijl de drie mannen eten, blijft Abraham staan onder de boom. En dan is er één van die drie die Abraham een zoon belooft. En - als Sara daarom moet lachen - zegt diegene: Waarom lacht Sara? Is ook maar iets voor de HEER onmogelijk?

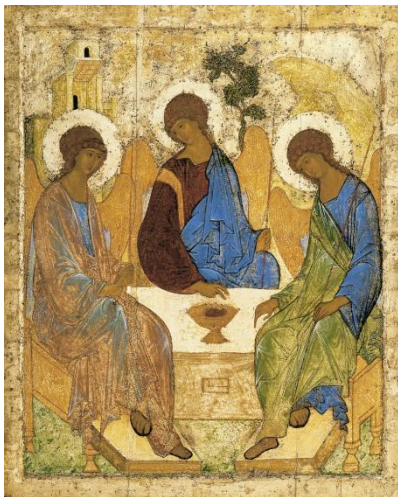
Dat is het eerste plaatje (de eerste uitnodiging): Abraham nodigt de HEER met z'n drieën uit aan zijn tafel. Is dat ergens ook niet wat wij doen als we avondmaal vieren: God nederig vragen om bij ons aan tafel te komen?

De tweede uitnodiging is die icoon waar ik het over had. Straks kijken we er precies naar. Eerst even de achtergrond.

We zitten zo rond het jaar 1410 in een stad in de regio van Moskou. Er wordt een nieuw kloostercomplex gebouwd, gewijd aan de Drie-ene God. Het vorige is verwoest, geplunderd en in brand gestoken. De Russische schilder Andrej Roeblov krijgt de opdracht om een icoon te schrijven (zo noem je dat bij iconen: schrijven) van de Drie-ene. voor de nieuw te bouwen kathedraal van de Drie-ene. Roeblov schrijft deze icoon, biddend en vastend, sober levend in contemplatie, stilte en gebed. Uitgangspunt voor de icoon is Genesis 18: Abraham ontvangt de HEER. In de traditie wordt dit verhaal gezien als een voorafbeelding van de Drie-eenheid.

Een icoon is niet een mooi goed lijkend schilderij, maar een uitnodiging tot gebed, een venster op de eeuwigheid. Van icoonschrijvers wordt geen originaliteit verwacht maar een zo getrouw mogelijke weergave van eerdere versies van die icoon. Een meestal blijven de schrijvers anoniem. Het gaat immers om wat er afgebeeld is, niet om dat te bewonderen maar via die afbeelding tot gebed te komen.

Vandaag is deze icoon een uitnodiging voor ons. Een uitnodiging om aan te schuiven aan de tafel. Bij die drie. De drie bezoekers van Abraham die gezien worden als beeld van Vader Zoon en Geest. Ik nodig je uit om op een meditatieve manier te kijken naar deze icoon. Voor wie het niet zo goed kunnen zien, zal ik proberen het zo te vertellen dat je er toch iets bij kunt voorstellen.

Kijk eerst eens naar de kleuren, warm, licht, bijna transparant. Het licht lijkt van binnenuit te komen.

Je ziet drie personen. Ze zijn even groot, ze lijken op elkaar en toch zijn ze verschillend. Ze zijn ieder uniek en ook verbonden. Ze hebben vleugels en een stralenkrans om hun hoofd, ze lijken op engelen. Ze zitten om een tafel, een altaar, met daarop een schaal of beker.

Laten we elk van die drie personen wat beter bekijken.

* De persoon links is bijna helemaal gehuld in een mantel. Die mantel lijkt een soort doorschijnend. Net zoals we de Vader niet zien, zo is deze persoon onzichtbaar, versluierd. Achter hem zien we een huis, het huis van de vader met de veel woningen.

* De persoon in het midden draagt de kleuren blauw en rood, blauw van de hemel en rood van het bloed, het offer. Helemaal God en helemaal mens. De Zoon. De gouden sjerp over zijn schouder duidt op de heerschappij die op zijn schouders rust. Achter Hem staat een boom, de eik van Mamré, de levensboom, teken van het hout van het kruis?

* De persoon rechts heeft een groene mantel, kleur van groei? Maar ook hemels blauw eronder, teken van het goddelijke. Achter hem staat een berg, een plek waar hemel en aarde elkaar ontmoeten, misschien ook symbool van je levensweg. De Geest.

Maar het wordt echt bijzonder als je kijkt naar wat er tussen die drie personen gebeurt. Ze praten met elkaar, wijzen naar ...? en kijken naar elkaar. Er zit beweging in, bijna een soort dans. De Vader (links) zit rechtop. Zoon en Geest buigen naar de Vader toe. Zoon en Geest kijken naar de Vader. De Vader kijkt naar de Geest. De hand van de Zoon zegent de schaal en wijst in de richting van de Geest. De Vader zegent de Geest. De Geest wijst naar de tafel. Er gebeurt iets, ze zijn op elkaar betrokken.

De 3 figuren vormen op die manier een cirkel, symbool van volmaaktheid. In die cirkel kun je een driehoek passen, die weer verwijst naar de Drie-eenheid. Boven de Vader en Zoon buigen de berg en de boom zich naar links, naar het nieuwe Jeruzalem toe. Is het Gods Geest die zo hard waait dat zelfs bergen in beweging komen?

Alle drie de personen dragen een stok, een pelgrimsstaf. God is geen statische werkelijkheid, en de Geest al helemaal niet. Er zit beweging in. Ze zijn op weg.

Terwijl er dus van alles heen en weer gaat tussen die Drie is er in het midden een open ruimte. Dat is de plek waar wij als het ware mogen aanschuiven. Ook wij mogen meedoen in de beweging van die Drie. We worden uitgenodigd aan tafel. Daar mag je zijn. Iemand verwoordt het zo: "Daar mag jij zijn. In die heilzame, troostrijke, vreedzame, verzoenende en liefdevolle relatie die God Zelf is. Vader, Zoon en Geest. Daar ben je thuis, opgenomen. Zo groots, niet te bevatten en dichtbij tegelijk."

Zo zijn we aangekomen bij derde uitnodiging. Vandaag zijn we welkom aan de tafel van de Heer. We zijn allemaal mensen onderweg. Soms zie je prachtige vergezichten en geniet je, maar er zijn ook steentjes in je schoenen, je wordt moe, je stoot je, of je raakt de weg kwijt. Maar gelukkig zijn er onderweg plekken waar je op adem kunt komen. Daar is water om je voeten te wassen. En daar wordt je gastvrij onthaald, met lekker eten, een aangenaam welkom.

Zo word je vandaag ook van harte uitgenodigd om aan Tafel te gaan bij die Drie-Ene God. Om op adem te komen en om van hier uit weer fris en verkwikt verder te kunnen gaan. Gast aam tafel bij de Drie-ene God: Onze Vader in de hemel, Jezus het beeld van God bij uitstek, en Geest die in ons woont. Die God nodigt ons uit: kom aan Tafel! Doe mee in Gods beweging van liefde en vrede.

Amen.